

[Bernhard Baunsgaard]

Der var et andet spørgsmål, som jeg heller ikke fik svar på, nemlig om det var en rigtig antagelse, at dette første resultat af venstres deltagelse i regeringen bliver en forøgelse af skattebyrden på 6 mia kr. Det blev forbigået i tavshed, og da jeg spekulerede lidt over det, kom jeg til at tænke på, at skatte- og afgiftsministeren tidligere har været medlem af et skatteråd og ved, at når en skatteyder ikke havde indgivet selvangivelse og man så ansatte ham og han ikke lavede vrøvl, så gik man ud fra, at så havde den skønnede ansættelse været for lav. Jeg må nok også gå ud fra her, at de 6 mia kr. er ikke, hvad der kommer ekstra i det første regeringsår, og hvad denne regering, hvori venstre deltager, vil belaste skatteyderne med.

Så er vi tilbage ved momsens. Vi må konstatere, at slaget omkring 20 eller 20,25 pct. er tabt. Vi vidste, at regeringen havde et solidt flertal hjemme for en momsforhøjelse. Personlig vil jeg anbefale, at man stemmer imod momsforhøjelsen. Vi kender ikke den samlede plan, hvori denne momsforhøjelse indgår. Regeringen er øjensynlig ikke færdig med at tænke over det, og det, som vi har oplevet her under diskussionen indbyrdes i regeringen om, hvorvidt man skal lægge sig på 20 eller 20 ¼ pct., gør det jo ikke mere beroligende, når man ikke er færdig med den samlede plan, så at man kan offentliggøre den. Der kan jo komme mange skrubbudser ind i den. Det er et meget væsentligt argument.

Jeg er aldeles ikke overbevist om – og det er ikke lykkedes regeringen på nogen måde i udvalgsarbejdet at gøre det klart – at 1. oktober er det rigtige tidspunkt, hvis vi skal have en sådan momsforhøjelse. Regeringen henviser til en øget efterspørgsel og et øget forbrug, men regeringen siger samtidig, at det kommer i løbet af 1979. Hvorfor sætter man så ind i 1978? Endelig er der spørgsmålet om, hvorfor man netop skal vælge 20 ¼ pct. Det er, som det vist klart fremgår, for den radikale gruppe at føje spot til skade for erhvervslivet. Som sagt, jeg anbefaler personlig, at vi stemmer imod. Andre kan – og andre vil – tage et andet standpunkt.

Grünbaum (S):

Jeg synes lige, jeg vil komme med nogle korte bemærkninger i anledning af min stil-

lingtagen, hvor jeg stemmer nej ved den endelige vedtagelse af forslaget. Det er ikke noget pludselig opstået standpunkt hos mig, som det nok kan se ud til for dem, der ikke kender drøftelserne inden for den socialdemokratiske gruppe. Jeg har gentagne gange taget afstand fra den økonomiske politik, som er ført i de sidste par år, september- og augustforligene, hvor man har præciseret som forudsætning, at det var hensynet til beskæftigelsen, der lå bag ved den finanspolitiske stramning, som er gennemført i disse forlig. Jeg har ikke sagt noget særligt offentligt, men inden for socialdemokratiet ved man jo udmærket godt, hvordan mit standpunkt har været til disse sager, og jeg har gjort det helt klart – også på et tidspunkt, hvor der ikke var tale om dannelsen af en SV-regering – i vore interne økonomiske diskussioner, at jeg på ingen måde ville være med til et nyt augustforlig, for at sige det på den måde, altså en ny stramning for at klare vores økonomiske problemer.

Teorien om, at man kan klare beskæftigelsen ved at stramme, er naturligvis i det store og hele forkert, men der kan være situationer, hvor et land er nødt til af hensyn til betalingsbalancen at foretage en stramning, om man så må sige gå et skridt tilbage for senere at kunne tage to skridt fremad. Det er jo det, der har været motiveringen, men når man nu gør det for fjerde gang, så bliver det mere og mere ynkeligt at komme med denne argumentation.

Hvis man ser på regeringserklæringen, må man desværre sige, at det er ikke andet end et nyt augustforlig, og det er ikke engang så godt som det forrige augustforlig.

Jeg tror, udenrigsministeren har fuldstændig ret, når han siger, det er en nødregering. Som sådan har den selvfølgelig sin eksistensberettigelse og kan klare visse problemer, og så kan man jo håbe, at det udvikler sig til noget bedre, men det er en nødregering, og desværre, synes jeg, på et økonomisk grundlag, der ikke giver os noget håb om, at vi kan klare det store problem, der hedder beskæftigelsen.

Beskæftigelsesplanen fører man videre, siger man. Ja men det gør man jo ikke engang. For man kommer her med en finanspolitisk stramning, og i beskæftigelsesplanen var finanspolitikken jo fastlagt. Der var afsat så og så mange penge til beskæftigelsen hvert